

zat útján leendő megválasztására az intézetek igazgatótanácsát felhatalmazta.

A városi zeneiskolának a zenepalota építésével kapcsolatosan tervezett átszervezése az építésnek a háború okozta elodázása következtében késedelmet szenved. Az intézet fenntartási költségei azonban jelentékenyen megnövekedtek, az intézet fejlődik, az osztályok új beosztást kaptak s évek óta állandó gordonka-tanszaka is van. Egy 1914. évi kormányrendelet szerint új állások nem szervezhetők, ezért vált a kötelező órákon túl teljesített működés óradíjainak szabályozása mellőzhetlenné. Elhatározta tehát a közgyűlés a zeneiskola szervezeti szabályzatának módosítását. A zeneszerzés e szerint négy, a magánének öt, a zongora, hegedű és gordonka tanszak pedig két elemi, három gyakorló és három előkészítő osztályból áll, amelyekhez a zongora és hegedű tanszakokon még két kiművelési osztály járul. Beírás alkalmával a rendszeresített tanszakokon a helybeli növendékek 6, a vidékiek 10, a gordonka és fuvó tanfolyamokon egyformán 6 korona felvételi díjat fizetnek, mely alul fölmentésnek helye nincs. A tandíj az elemi és gyakorló osztályokban, valamint a zeneszerzés és a karének tanszakon évenként 120, az előkészítő és a kiművelési osztályokban pedig tanévenként 150 korona, ami havi egyenlő előleges részletekben is fizethető. A gordonka és a fuvó hangszerek tanítása díjtalan. Nem kötelező órák díjazása hetenként egy óráért tanévenként 150 korona. A változások az 1917-18. tanévtől kezdve érvényesek.

A városnak az állammal kötött szerződése értelmében évenként 4, összesen 16 új ovodát kell felállítani. Dr. Gaál Endre főhatalmazást kért a négy ovoda berendezési költségeire. Az ovodákat egyelőre bérházakban fogják elhelyezni.

Dr. Kószó István arról szól, hogy az állam a tanyai iskoláknál nem teljesíti szerződéses kötelezettségét se a költségvetésből egy szerűen törli ezeket a tételeket. Így például az elmúlt télen nem adott elég pénzt fára. Ha tehát az állam a várossal szemben szűkmarku, nem veheti rossz néven, ha a város sem tesz másként. Indítványozza, hogy az ovodákat a háború után állítsák fel.

A közgyűlés a tanács javaslatát fogadta el.

A pénzügyi bizottság — mint jelentették — egy millió korona hadikölcsön jegyzését javasolja. A tanács a magáévá tette a pénzügyi bizottság javaslatát és egymillió jegyzést terjesztett a közgyűlés elé. Ebből a millióból négyszázezer koronát jegyez az árvaszék. A hadikölcsönt a szegedi pénzügyintézeteknél jegyzik. A közgyűlés elfogadta a tanács javaslatát.

Kiseb és jelentéktelen ügyek kerültek ezután sorra, melyek letárgyalása után a közgyűlés véget ért.

Heves harc egy bátor repülőnkért.

Olasz front, május 14.

Egy végtelen, zöldelő mezőn állók. Milliós árnyalatu sárga virág kandikál a fű közül ki, nagy, érett, husos levelekkel: mintha az Alföld kakukkfűves rétje volna ez virító kankalinokkal, perzselő napfénnel, csicseregő madarakkal. Csak a horizont nem oly nagy, havasfejú hegyek mindenfelé, s előttem ismeretlen növények: a híres alpesi flóra. A lila vulfénia, a kék áncian, s tömérdek színes, előttem ismeretlen virág, halvány, fakó színekkel, néhol izzó, tűzpiros kelyhekkel. Oly szép volna itt leheveredni, talán még tücskök is ciripelnek, s a fű bizonyára harmatos, mert gyémántepepeket látok rajta csillogni — de nem lehet, mert menni kell, a drótkötélpálya „kocsija” mindjárt indul.

Kocsi. Helyesebben egy nagy láda alacsony oldalfalakkal és minusz tető. A fenékén, „az ülésen” lehet ülni, de tanácsosabb feküdni ki nem esés céljából. Engem t. i. kioktatnak, s utnak indítanak. Miközben Mohamed koporsójára meg a Damoklesz kardjára gondolok, egy-két pöfögés hallatszik s a láda velem együtt kilendül a lógó dróton.

A föld távolodik. A házak kicsinyednek, a sárga virágok tömege egy elmosódó színbe olvad össze, az út egy zöld posztón mászó fehér kigyónak néz ki, s a levegő hidegebb, élesebb kezd lenni, enyhe szél fúj. Egy szikla-fal mellett megy a pálya, mindenütt víz csurog le róla, kékessárga, ezerélű sziklák. Hirtelen valami ködbe-felhőbe érek, nem látok semmit, csak érzem, hogy az arcom nedves lett, valami lerakódott a takarómra: fehér, erősen csillog, kicsi kristályok — hó.

Mire a felhőzónából kiérek, már nem látok zöldet, rétet, a tavasz árván hagyott: beértem a téli zónába, esupa hó minden, jég-csap, zuzmára. Istenem ha néha az ember így visszautazhatna a multba, visszajöhetne hónapokat, éveket, azokhoz, akik velünk éltek valaha!

45 percig tart az út. S mire kiszállunk, újra süt a nap. Az ég kék, valami mély tónusu tengerszín, habokkal, fuldokló, lázas ködgomolyagokkal, a hó foszforeszkál az égő napsütésen és a fehér szín ezer árnyalaton átszűrődve beleolvad a lilába a fekete patinás sziklák árnyékánál. A sok hegyesücs, gerinc fűdik az aranyözönben, közöttük lágy ködfoszlányok lengén hullámanak, olyan mint egy csillártüzből uszó elegáns bál közönség sok pompás nővel, erépe de chine sálakba burkolt decollage-zsal, izzó válaakkal, karokkal...

Kissé feljebb megyünk, hogy szétnéz-zünk. Egy Cote gerincén haladunk, keskeny, kitaposott ut vezet, kissé alantabb a drótakadályok vannak. Milyen fonséges dolog hegytetőn járni, egyedül, egy nagy bottal! Olyan ez, mintha a hegyek hatalmas ura volnék, aki néma göggel néz végig szóvalan birodarmán, akinek intésére elemek kélnek egymással haragra, tűz, halál, enyészet.

De velem szemben meglátok valamit a távolban: a Rotwandot. Szinte lebegni látszik ott minden, mintha délibáb volna: Középkori lovagvárakat, antik gótikájú tornyokat, elhamvadt kolostorok bizánci kupoláit fűrészt, csokolja a napsugár. Homályos szürkéségbe vesző konturok, nyughatatlan, szeszélyes vonalak, színekben pompázó-pávaskodó sziklaoldalak: ez a Rót wand. Stovasikló tekintetemet hamar kijózanítják a Dolomitok. Egymás mellett lévő plateau-k, melyeken látható rétegekben fekszik a hó, elülső oldala még a Rotwand színeit öltötte magára, de az egészen valami nyugodtság, finom egyszerűség ömlik el. Mellette egy gyönyörű hegygerincet látok csipkézett fejjel, öblös beugrásokkal. Mintha a köd ülne örökké rajta, olyan misztikus, lilás: a nap nem táncol rajta, valami norvég meséből maradt itten talán a ragyogó, pompázó olasz földön.

Egy ágyu hirtelen beleszól a csöndbe. Jajgató sivitás tölti be a levegőt, halálthozó, rémes csönd áll be és az égen megjelenik egy fehér füstgolyó, mint egy ködből formált lapda. Tehát repülőgép! S csakugyan valami berregést hallok, szélfoszlányok által idehajtott töredéket, de már az ég tele fehér pontokkal, a horizont lángot okád, a mi Ikarusunkra, aki dobogó szívvel siet vissza. Most alattam megszólalnak a Haubitza, a szomszéd hegyek ágyui is fuldokló hörgéssel küldik a lángot, a vért.

Az olasz állások füstbe, piszkokba burkolóznak. A repülő csak így védhetjük, ha a támadóknál vért fakasztunk. Egy-egy lövés után gejzir módjára felszökken a tulsó oldalon a kő, föld, szikla, egy percre csönd van, de szinte alig mer az ember lélegzeni, mert tudja, érzi, hogy a következő percben ég-föld megrendül az explózió következtében s homályba, ködbe borul a nap. A repülőt se látni, se hallani, az olasz tüzéség most rántámad, mint egy fölingerelt, csipésre kész vipera. A csuszó-mászó kigyó.

S ami most következik, az a borzalom megtestesülése. A lövegeket már nem lehet egymástól megkülönböztetni, a füleim megtelnek ezzel a lihegő zugással, szikladarabok gördülő uton rontanak le a völgyekbe. Micsoda 40 perc! Egy európai méretű szirénfónia gyilkos, véreshangu melódiákkal, öldöklő tüzelésben világraszült akkordokkal. Fonséges és felejthetetlen, kegyetlen és felemelő.

A kavernákból kijönnek az emberek. Gödrök a földben, földult-szétvert utak, árkok gránáttörmelékekkel, piszkosan füstölő srappellhüvelyekkel. Valami undorító szag tölti meg a levegőt, a tűz, a csatatér szaga, behatol az ember szájába, kiszáritja a torkot, a szemeket kidülleszt. A fülek még zognak, pedig abszolút csönd van, kiáltó csönd, s mégis a révedező tekinteteken látni, hogy hangok, sikolyok hatolnak a fülekbe. Néha azt hiszem, hogy valaki rámszólt, vagy a vállamra tette a kezét, talán a messzeségben hív valaki: pedig ez csak a fölkorbaesolt idegeknek a hallucinációja.

A sérüléseket reggelig ki kell javítani, lázas munka folyik mindenütt. Talán a holdfény segítségünkre lesz, a tiszta, távoli égbolton lángvörös színek véres tűzébe fulva bukik le égi trónjáról a nap, a gögös, kevély korong. Esti 7 óra van, lágy, szelid alkonyat, mint egy májusvégi délután utolsó lehellete. A repülő már célhoz ért. Él.

H. S.

Magyar

találmány, magyar készítmény nem ért még el olyan sikert, mint a Diana sóborszesz. Évről-évre rohamosan emelkedik a fogyasztás s ma már közel évi 15.000.000 palack Diana sóborszesz kerül fogyasztásra kizárólag Magyarországon, de az

ország

határain túl is eljutott már e páratlan szer hírneve. Tengerentúli államokban ép úgy ismerik és fogyasztják, mint idehaza. Magyarok, ha külföldre utaznak, okvetlenül magukkal viszik, mert aki egyszer megszokta, nem tud már megenni nélküle. Igazán: szerénytelenség nélkül elmondhatjuk, hogy

nem volt

még készítmény, mely ily rövid idő alatt ily páratlan népszerűségre, közkedveltségre tegyen szert, s ennyire nélkülözhetetlenné váljék. Ha kutatjuk a siker okait, azt látjuk, hogy nem a reklám, nem a szervezési munka, nem a kinalat hozta létre ez a csodálatos sikert,

hanem

az az egyszerű tény, hogy aki egyszer bármilyen bajánál a Diana sóborszeszhez folyamodott segítségért, e biztos hatás hatásában föltétlenül megtalálta amit keresett s ezért aztán később is állandóan ragaszkodott hozzá, kijelentvén, hogy amíg csak

lesz

a világon Diana sóborszesz, házból ki nem hagyja fogyni.

Ára 1.30 fillér.

Kapható mindenütt.

Főelárusítóhely: Diana Kereskedelmi Részv.-Társ. BUDAPEST, Nádor-utca 6. sz.

VASS MOZGÓ-SZINHÁZ
--: TELEFON 807. --:

Csütörtökön, május 17-én

A legizgalmasabb detektívszennzártól

Fejedelmi ékszer

Detektívdrama 4 felvonásban.

Előadások délután 2 órától kezdve. — Gyer-mekjegyek csak az első előadásokra érvényesek. Jegyek délután fél 2 órától kezdve előre válthatók.